

POVERELLO

T

NIEUWS

A stylized line drawing of a row of buildings, including houses and a taller apartment-style building, positioned below the central 'T' and between the words 'POVERELLO' and 'NIEUWS'.

bpost
PB-PP1B
BELGIE(N)-BELGIE

Nummer 3/2016 (juli)

Driemaandelijks tijdschrift

Afgiftekantoor 2099 Antwerpen X
Erkenningsnummer P308080
Ver. Uitg.: J.Van Eetvelde

Afzender:

*Poverello v.z.w.
Zuinigheidsstraat 4
1000 Brussel
Tel. 02/511.52.12*

Rek.nr. : BE42 001086570354
Bic : GEBABEBB
<http://www.poverello.be>

Beste Poverellovrienden,

Mensen ontmoeten en meer nog met mensen samenwerken is ook een beetje zichzelf ontmoeten. Door anderen te zien en meer nog met hen in relatie te treden, hoe beperkt dit ook moge zijn, leert men de andere een beetje beter kennen maar leert men ook zichzelf beter kennen. Onze medemens kan als een spiegel fungeren. Een spiegel die kan helpen om eens vanuit een andere hoek, vanuit een nieuwe ervaring, naar onszelf te kijken. Zeker ongewone houdingen of onverwachte uitspraken kunnen in ons reacties, gevoelens, frustraties, ergernissen oproepen waar we zelf over verbaasd zijn. Maar het is ook goed om eens na te gaan hoe men reageert wanneer men complimenten krijgt. Dit zal wellicht een positieve stimulans zijn en zelfvertrouwen geven, maar het mag geen aanleiding worden voor een 'dikke nek'. Waarom word ik door iemands woorden of houding geraakt? Wat vertelt dit over mijzelf? Het zijn gelegenheden waar ons eigen

'ikje' naar boven komt en misschien ook wel kansen om er aan te werken. Het is een beetje als de Koningin in het sprookje die in de spiegel kijkt en plots hoort (of ziet) dat Sneeuwwitje mooier is. Plots ziet zij zichzelf op een andere manier. De aanwezigheid van Sneeuwwitje, in al haar eenvoud en spontaniteit, moet voor de koningin, die er alles aan deed om de 'mooiste' te zijn, heel confronterend geweest zijn, ook al is zij daardoor zelf niet plots veel lelijker geworden. Door de nabijheid van Sneeuwwitje, ziet zij niet alleen haar buitenkant, maar wordt ze ook geconfronteerd met wat in haar leeft. In feite wordt haar hoogmoed heel zichtbaar. Door die gekwetste fierheid neemt jaloezie de macht waardoor zij de schoonheid van Sneeuwwitje helemaal niet kan waarderen. Ook in Poverello kan de eenvoud en authenticiteit van wie we er ontmoeten ons oproepen, zelfs uitdagen, om zelf eenvoudig en authentiek te worden. Het masker waarachter we ons verstoppen

moeten we leren afleggen en dit kan pijn doen. Durven we naar onszelf te kijken zoals we zijn? Mogen anderen ons zien zoals we zijn, ook als het minder goed gaat? Het ontdekken van zijn eigen kleinheid en gekwettheid is meestal een pijnlijke ervaring maar het is ook een ervaring die kan leiden naar echtheid en die bevrijdend kan werken. Om dit te durven erkennen, te leren aanvaarden en er niet aan ten onder te gaan, is het essentieel om medemensen te vinden die begrip hebben voor de beperkingen, de kwetsuren. Personen die ons de ruimte en de tijd geven om onszelf te leren kennen en onszelf te leren aanvaarden en die doorheen de beperkingen en fouten het mooie en goede blijven zien. Familieleden, vrienden, burens die weten dat je veel meer bent dan de last die soms zwaar kan wegen. Zij kunnen het niet van je overnemen maar wel een stukje van de weg met je meegaan.

In onze samenleving staat succes en rijkdom hoog aangeschreven. Aanzien en aandacht lijken barometers voor een geslaagd leven. Maar de echte waarde van een relatie zit geborgen in de kleine dingen en gebaren van begrip en dienstbaarheid. Dit is niet altijd zo vanzelfsprekend, het is telkens opnieuw een keuze die men maakt.

Alhoewel onze maatschappij zo focust op onafhankelijkheid en succes, weten we allemaal dat er in ons leven een moment komt dat we de andere nodig (zullen) hebben. De realiteit dat we, eens we ouder worden, minder zullen

kunnen en er ooit een moment komt dat we afscheid zullen moeten nemen van dit aardse bestaan, zou onze visie op het leven mee moeten bepalen en bepaalde waarden zeker helpen relativeren. Op die momenten zullen we pas echt geconfronteerd worden met onze kleinheid en kwetsbaarheid. Dan zal het succes en de rijkdom die we hebben geogst, geen troost brengen. Enkel de mensen om ons heen die ons kennen en graag zien zoals we zijn, met onze vreugde, verdriet en angst zullen ons kunnen nabij zijn in de laatste stap naar het nieuwe leven.

Zoals jullie al weten, beste Poverello vrienden, is Poverello het Italiaans voor 'kleine arme'. Iedereen weet zich wel eens arm en klein, een eenvoudige tandpijn kan er ons al aan herinneren. Het is dat we onze kleinheid zo snel vergeten. Nochtans zal wie bewust is van zijn eigen kleinheid en kwetsbaarheid zeker met meer begrip en geduld omgaan met anderen die het moeilijk hebben. Het werkt verzoenend.
Van harte,

Johan

Poverello Kortrijk: ‘Meer dan een maaltijd’

Tegenover de hoge grijze muur van de Kortrijkse Spoorweglaan huist Poverello, al sinds het begin in 1988. Onopvallend dus. Het lijkt wel een woonhuis, met een gewone voordeur uit de jaren '50-'60. En misschien is dat ook wat de bedoeling: hier mogen de mensen huiselijke warmte en nabijheid vinden, veel méér dan een maaltijd. We praatten met twee van de vrijwilligers, dames met een langere “staat van dienst”, Roza en Lieve.

In stilte

Roza: “Ik ben een huismoeder en ik werk hier al langer mee. Maar ik vind dat we even eenvoudig moeten blijven als Jan Vermeire. Hij was zo eenvoudig, hij ‘had het niet hoog in de bol’. En ik herinner me nog: in Brussel mocht ik onmiddellijk ‘patatten jassen’. Niet te veel woorden dus, gewoon gaan werken, onopvallend. Voor mij is het daarom ook zo belangrijk dat we hier als gelijken samenwerken, en allemaal samen het werk doen: koken, opdienen, toiletten poetsen, enz. Niemand hoeft daarbij op de voorgrond te komen.”
Roza’s ervaring met Poverello begon ooit met ontmoetingsdagen die door *Kerk&Leven* werden georganiseerd. Daarvoor trok ze naar Brussel, waar het ook ooit begon, met een maaltijd voor veertig frank - en na enige tijd ook opvang. Roza: “Voor mij was dat het evangelie in de praktijk: het evangelie beleven in het heel directe contact met mensen die het moeilijk hadden. Nu is die evangelische inspiratie niet zo meteen zichtbaar in het restaurant, maar die christelijke inspiratie drijft velen van ons. Daarom vind ik het ook wel belangrijk dat mensen ons ook steunen met hun gebed.”

Welkom!

“Hier is iedereen welkom”, verklaart ze. “Als gast en als vrijwilliger. Wij stellen in principe geen vragen.”
Waar het gaat om de gasten, komen er heel diverse mensen langs, vertelt ze. Het zijn niet louter arme mensen, of mensen die door de vicieuze cirkel van de armoede thuis nooit echt warmte en stabiliteit hebben mogen ervaren. Vaak gaat het ook om mensen die lijden onder de eenzaamheid. Soms ook om mensen die een geslaagd leven achter de rug hebben, maar door allerlei tegenslag alles kwijt zijn en bijna letterlijk op straat staan, ondanks het werk van verscheidene instanties en diensten die er nu zijn, zoals JAC, CAW, De Kier hier in Kortrijk, enz. Vaak hebben die wel drempelvrees, weet Roza, omdat ze vrezen dat hun aanwezigheid daar de burens of anderen ter ore kan komen. Zeker ook de eerste keer kan het vervelend zijn als ze moeten vertellen dat de rekening naar het OCMW moet worden gestuurd. Gelukkig bellen er nog zelden uitgehongerde mensen bij hen aan – net dankzij alle assistentie vanuit de gemeenschap of de overheid die nu bijstand bieden na onverwachte gebeurtenissen en dies meer. Maar het gebeurt nog wel eens als bijvoorbeeld administratieve formaliteiten nog niet

in orde zijn gekomen. Dan kunnen die tijdens het weekend bijvoorbeeld niks eten – en staan ze uitgehongerd voor onze deur...

Een nieuw fenomeen – zeg maar: probleem – zijn de mensen zonder papieren (*sans-papiers*) die vooral materiële hulp zoeken, omdat ze bijvoorbeeld in kraakpanden wonen en plots alles kwijt kunnen raken. Roza: “Soms helpen we die mensen bijvoorbeeld aan kleren of aan een matras als we dat kunnen. In principe zoeken we altijd mee naar oplossingen, bijvoorbeeld door ze door te verwijzen naar bevoegde diensten.”

De sfeer is gewoonlijk rustig, maar soms kan er iemand emotioneel worden, of zelfs agressief. Lieve vindt het niet eenvoudig om daarmee om te gaan, maar ze merkt dat Roza daar zowat altijd wel in slaagt. Roza: “Ik probeer niet te oordelen. Als je beleefd blijft, worden de mensen zelf ook rustiger. Dat leer je hier. En als je goed luistert, onderken je er kwetsuren in. Die verklaren hun overreacties.”

“Wij zijn open vanaf ...”

Poverello is elke werkdag open, vanaf 9 uur. Dan kunnen mensen koffie krijgen en boterhammen, met kaas, met choco, enz., terwijl de medewerkers boven al

eten beginnen klaarmaken. Geregeld staan de gasten soms al vóór 9 uur aan de deur, en als het koud is, kunnen ze daarom soms ook wel wat vroeger binnenkomen. Bepaalde mensen slapen immers in de nachtopvang, en die moeten daar 's morgens weg. In veel Poverellohuizen is dat zo, meent Roza. Vanaf 11 uur begint dan de middagdienst. Daarbij komen een honderdtal mensen langs – soms wat minder, soms wat meer, “maar er is altijd genoeg”, merkt Roza op. “In principe is het wel niet zo eenvoudig voor de medewerkers, omdat de vrijwilligersploeg elke dag uit andere mensen bestaat en er dus telkens een verantwoordelijke moet zijn die coördineert. En zonder een algemene coördinator per huis lukt zoiets al evenmin. Gelukkig echter vullen we elkaar heel goed aan.”

De bediening gebeurt dus aan tafel, bewust. Alleen de soep vooraf kunnen de mensen komen halen.

Heel wat mensen komen langs, vaak alleenstaanden. Soms ook mensen met een alcoholprobleem. Eigenlijk zijn zowat alle leeftijden vertegenwoordigd, ook kinderen. Soms is dat niet normaal, merkt Lieve op: “Soms komt iemand met een boreling – en je kunt je afvragen of dat wel gezond is. Gelukkig wordt er nu binnen niet meer gerookt.”

[Tot de vrijwilliger die vertrekt, roepen ze tussendoor: “En een zalige Pasen, hé!”]

Nu, die mensen herken je niet zomaar aan hun uiterlijk. Roza wijst erop dat mensen hun armoede proberen te verbergen. Zeker allochtone mensen besteden heel veel aandacht aan kleding en accessoires, gsm's. Voor hen zijn dat een soort statussymbolen. Maar dat leidt dan weer tot ruzies.

“Onze mensen zijn onze gasten, geen klanten”

Alleen eten?

Vraag is altijd hoe je het best kunt helpen. Want niet alle hulp helpt echt. Dat wordt toch vaak gezegd. Niet zo lang geleden bijvoorbeeld maakten critici inzake ontwikkelingssamenwerking (ooit “ontwikkelingshulp”) onderscheid tussen de methode van de Braziliaanse bisschop Dom Helder Camara en het werk van de Albanese-Indiase Mother Teresa. Camara gold als de man die oog had voor de wortel van het probleem en dus structureel werk leverde, terwijl al eens smalend werd gedaan over Mother Teresa die sterven van de straat haalde en ze in hun laatste momenten verzorgde. Mother Teresa pakte naar verluidt immers niet de oorzaak aan. Vandaar ook de vraag van toevallige voorbijgangers of mensen die Poverello niet kennen: geven jullie alleen eten?

Intussen wordt al veel meer erkend dat de naastenliefde van Mother Teresa en haar *Sisters of Charity* wel degelijk een diepe zin heeft.

[Intussen komt iemand even binnengluuren: ‘Hebben we nog ergens suiker?’ – Natuurlijk, de suiker staat vooraan in de kast, nee?’]

“Is moeder thuis?”

Lieve wijst erop dat mensen hier als gasten worden behandeld. Mensen mogen een beetje een thuisgevoel ervaren: warmte en openheid, contact en gezelligheid, veiligheid, hoewel iedere medewerker dat op eigen manier invult.

[Intussen delen ze aan een vrijwilliger mee dat zr. A, een medevrijwilligster, in het ziekenhuis is opgenomen voor controle en dat ze daar een nachtje zal verblijven. “Het is beter zo”, voegt Lieve er nog aan toe...]

Lieve: “Het doet mij denken aan thuissituaties vroeger. Mensen die binnenkwamen, riepen vaak: ‘Waar is moeder?’ of ‘Is moeder thuis?’ Dat was niet omdat ze moeder nodig hadden, maar omdat ze moeder associeerden met de warmte en veiligheid van een thuis. Zij was een beetje de garant ervan.” Roza vult nog aan: “Hier kunnen mensen bijvoorbeeld ook in een hoekje gaan zitten als ze dat willen. Thuis kon je dat ook. Ieder had er enige ruimte voor zichzelf. Weet je, het onthaal is het meest typische van Poverello... Een lach, een vriendelijk woord, ...: ze geven warmte.”

Roza ziet nog meer verschillen: “Het gaat misschien over kleine dingen, maar zoals in een echt restaurant proberen wij erop te letten: wij maken dat het bord er verzorgd uitziet, dat je zin krijgt om toe te tasten. Maar natuurlijk kan je bij ons niet kiezen: wij hebben maar één schotel per dag. En wij bedienen aan tafel. Dat is een stuk persoonlijker, en het vergemakkelijkt contact, gesprek. Bovendien kennen we op den duur onze pappenheimers en dus kunnen we het bord een beetje op hun smaak afstemmen.”

Die veiligheid ervaren mensen ook doordat ze geen vragen krijgen. Lieve: “Wij vragen niet naar hun afkomst, naar hun problemen. Wij aanvaarden ze als mensen, wij bedienen en behandelen hen met alle respect. Op die manier dragen wij ook bij aan verdraagzaamheid, vind ik.”

Hart voor mensen

Vragen worden in principe ook niet gesteld aan vrijwilligers. Zij komen er helpen om de meest diverse redenen. Vanuit een bewuste keuze vaak, soms na een periode van ziekte, eventueel depressie. Dat mag zeker, maar het vergt enige begeleiding, ondersteuning, vinden beiden, en daarvoor moeten ze wat tijd kunnen vrijmaken naast al het andere werk.

“Het belangrijkste is dat ze hun hart durven openstellen”, vindt Roza. “Niet gemakkelijk, nee, maar je leert dat wel. Trouwens, anders hou je het niet vol. Je ziet ten andere de medewerkers veranderen. Ze leren gaandeweg met mensen omgaan, ze hebben echter eerst wat tijd nodig om in te groeien. Want uiteindelijk zijn we allemaal kleine mensen, soms ook in ons contactmogelijkheden.” Lieve: “We hoeven niet perfect te zijn. Iedereen heeft wel een beperking en dat kunnen we in groep net oplossen. We moeten alleen leren ons open te stellen.”

Daarnaast moeten ze echt wel handen aan hun lijf hebben. “Hier is er weinig administratief werk”, vertelt Lieve, “of alleen minimaal. Belangrijker is dat iedereen bereid is om overal de handen uit de mouwen te steken, waar ook, en dat ze zichzelf in het proces inschakelen.”

Een nuttige kwaliteit is ook vindingrijkheid of creativiteit, voegt Roza toe: “Als je in staat bent om op basis van het aanbod een maaltijd te koken, is dat meegenomen want hier komt vaak van alles aan en dan moeten we die groenten en fruit en dies meer zo snel mogelijk zien te verwerken en zo.”

Vrijwilligers mogen ook best gul zijn, maar niet te gul; anders appreciëren de mensen niet meer wat je geeft. Zo vermijden de medewerkers dat ze mensen te veel geven en dat ze dan halfvolle borden moeten terugnemen. Spaarzaamheid en soberheid zijn allebei kwaliteiten, verklaart Roza: “We proberen zo weinig mogelijk weg te gooien, al was het door het aan andere Poverello’s of opvanghuizen door te geven, of door soms even iets mee te geven aan een gast die het nodig heeft. Maar ook dat vergt weer opvolging en soepelheid. Soms weet je niet wat morgen brengt.”

Betrokken

Wezenlijk bij vrijwilligers is ook betrokkenheid, maar met respect. Lieve: “Medewerkers zijn heel vaak sterk geëngageerd en ze blijven vaak jarenlang – omdat ze het werk zinvol vinden en zelfs zingevend. En ze groeien ook naar elkaar toe. Er heerst op den duur een verbondenheid, die aan een familie doet denken.”

Er is wel wat meer verloop dan vroeger, voegt zij eraan toe: mensen beperken hun engagement een beetje, worden wat selectiever. En de huismoeders zijn er zelden nog omdat de meeste mensen elk een baan hebben. Ik maak mij soms wel zorgen: waar zijn de jongere mensen die dit alles zullen willen of kunnen dragen?”

Daarom is het zo goed dat studenten er al eens komen helpen. Omdat ze op die manier iets meekrijgen, een andere wereld leren kennen – of anders gezegd: “Wij geven iets door aan hen. Je ziet dat geregeld bij de eigen kinderen: ze hadden best grote plannen, maar daarvan kwam niets in huis, maar ze gaan wel de sociale toer op, omdat ze een voorbeeld hebben gehad. Daarom is het zo interessant dat studenten hier eens komen helpen.”

Nabijheid en afstand

Betrokkenheid vergt eigenlijk ook afstand. Roza: “Wij bedienen de gasten, en wij mogen ons niet opdringen. Veel mensen voelen zich ook niet op hun gemak als wij naast hen zitten te eten. Alleen op de uitstappen mengen wij ons echt met de mensen. Wij gaan namelijk een paar keer per jaar op reis naar bijvoorbeeld de zee, of de Ardennen, zelfs ook naar Lourdes voor een week, en ja, soms ook naar een optreden en een pretpark, en dan zitten we letterlijk en figuurlijk tussen de mensen. Dat blijkt heel verrijkend voor hen en voor ons.”

Geregeld worden ze er ook emotioneel bij, zegt Lieve nog: “Zelfs kleine dingen raken hen soms diep. Geregeld hebben ze immers heel wat pijn aan het leven gehad – en dan komt dat plots aan de oppervlakte... En vooral ook op de familiedagen, zoals Kerst en Nieuw.”

[Intussen wuiven ze nog een collega-vrijwilliger uit. Nog even wisselen ze informatie uit over de toestand in huis en over de zuster.]

Plots komt het thema leeftijd ter sprake. En stralend bekijken ze elkaar. “Bij Poverello blijven we jong, ondanks onze leeftijd”, schateren ze het uit, “jong van geest, jong van hart en jong van leden! Want we blijven in de weer, actief – en bezorgd om onze mensen...”

Jan Glorieux

Met Poverello naar Rome !

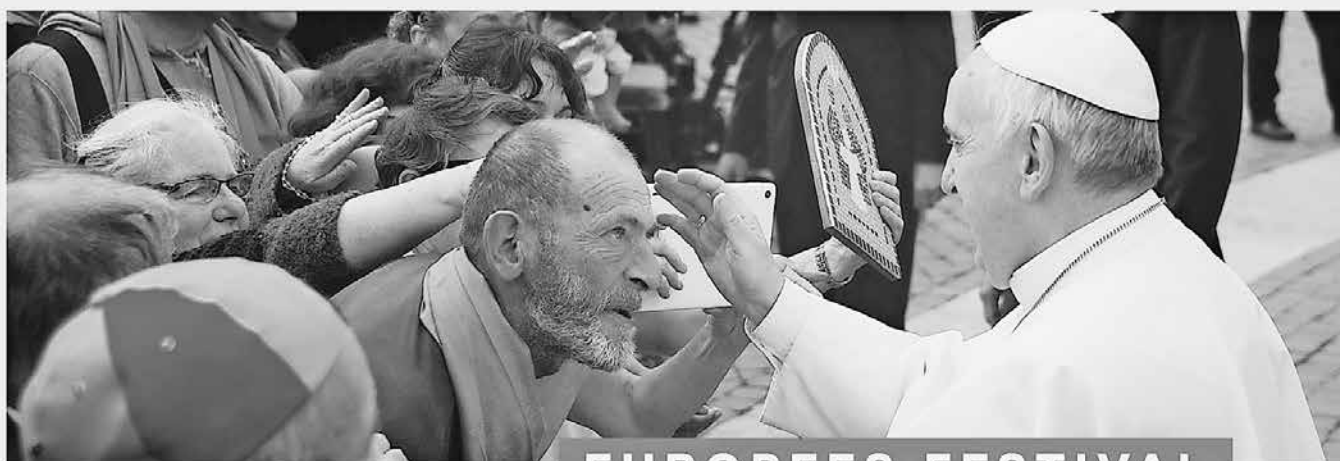
Enkele weken geleden kwam er in Poverello een uitnodiging toe van FRATELLO met de boodschap : **Ter gelegenheid van het jaar van de Barmhartigheid nodigt Paus Franciscus de behoeftigen uit in Rome voor een Europees festival van vreugde en barmhartigheid.** Waren er eerst wat twijfels of de haalbaarheid van een dergelijk avontuur, dan zijn we ondertussen gestart met de voorbereiding om met ongeveer 50 personen deel te nemen aan deze bedevaart. Een groep die de Poverello familie zal vertegenwoordigen in de grote groep van 6.000 genodigden. We willen dit beleven in nauwe verbondenheid met allen die op het thuisfront blijven. Het wordt een samen op weg gaan; letterlijk door de bijna 1500 km enkel, die overbrugd moeten worden, maar ook figuurlijk door het spirituele avontuur dat we samen aangaan. Het wordt geen toeristische uitstap ook al zullen we enkele bezienswaardigheden in Rome gaan bezoeken. De weg die we zullen afleggen is meer een weg naar elkaar toe en ook een innerlijke weg. Stilstaan bij de levens-weg die we al hebben

afgelegd en er lessen uit trekken voor de toekomst. De uitnodiging komt van de Paus die zijn geloof wil delen met mensen die het moeilijk hebben. Zijn geloof in een God die is als een vader voor zijn kinderen : vergevingsgezind en barmhartig. Niet iedereen ziet God als een liefdevolle Vader, sommigen zien Hem als een strenge rechter, anderen als een veeleisende meester, sommigen als iemand die plezier en genot in de weg staat of sommigen zelfs als een onrechtvaardige alleenheerser en sommigen zien Hem helemaal niet ! Hoe komen wij aan ons beeld van God ? Hoe werd dit beeld van God gevormd of misvormd ? Door wat we geleerd hebben ? Door getuigen die het ons hebben voorgeleefd (op een goede of een slechte wijze) ? Door gebeurtenissen (pijnlijke of vreugdevolle) die op onze levensweg kwamen,... ? Vanuit de vele ervaringen vormen wij ons een beeld van God en dit zal zeker ook onze relatie met Hem in grote mate bepalen. Maar langs Jezus heeft Hij duidelijk geopenbaard hoe Hij ons nabij wil zijn in vreugde en in lijden. Vanuit de boodschap van liefde in het

Evangelie kunnen we leren kijken naar ons eigen leven en opzoek gaan naar de relatie met onze Schepper. Hij die ons het leven heeft gegeven en wij die op Zijn liefde vrij kunnen antwoorden. Misschien is dit wel het grote geheim van een christen: het besef dat hij het leven heeft gekregen en dat ons leven daardoor ook het aardse leven overstijgt. Dit geloof maakt ons bewust dat we als kinderen zijn die bemind worden door een barmhartige Vader! Onze grootheid zit niet in het feit dat we veel kunnen en veel weten maar in het feit dat we bemind worden door een hemelse Vader die ons vrij laat om onze weg te zoeken en ons juist op deze weg, met vele omwegen, nabij blijft . Onlangs vertelde iemand die op straat leefde me dat hij 's avonds, wanneer hij ergens weggestopt op een oude matras probeert in te slapen, hij altijd aan zijn 3 kinderen denkt en dan een paternoster bidt. Ik denk nog regelmatig aan deze man en probeer mij een klein beetje de situatie voor te stellen en me een beeld te vormen van wat er in hem omgaat. Ik stel me ook de vraag hoe zijn kinderen zouden reageren mochten zij dit weten.

“HOE VERLANG IK EEN ARME KERK VOOR DE ARMEN.”

Franciscus

**Paus Franciscus nodigt
u uit in Rome
van 11 tot 13 november 2016**

EUROPEES FESTIVAL

VAN VREUGDE

EN BARMHARTIGHEID

Ook het feit dat deze man nog kracht vindt in het gebed en God niet beschuldigt van zijn miserabele situatie verraste me.

Voor Jan Vermeire was de ontdekking van Gods barmhartigheid ook het moment van zijn bekering. Na een leven van dwalen en zoeken staat de Heer hem op te wachten in een klein kerkje in de Ardennen. In zijn brief van december 1993 schrijft hij : “Deze boodschap van de barmhartige liefde is de grootste ontdekking van mijn leven, die al mijn waarden heeft weggevaagd en mijn bestaan heeft veranderd; al mijn verzuchtingen gingen niet veel verder dan het zoeken naar eigen veiligheid, eigen genot, t.t.z. allemaal louter materiële dingen. In Poverello, door

midden de minstbedeelden te leven, heb ik de zin van de waarden, hun hiërarchie leren kennen, maar vooral mijn eigen kleinheid, mijn armoede.”

Op zaterdag 30 juli gedenken we in het kerkje in Sohier Jans’ overlijden in 1998 maar ook Jans bekering. Op een zondag in september 1975 werd Jan geraakt door de eenvoudige woorden van de pastoor Raymond. Zijn plotse en radicale bekering heeft geleid tot het ontstaan van Poverello. We willen onze bedevaart naar Rome starten in Sohier, daar waar Jan de genade van de bekering heeft ontvangen. Iedereen die met ons mee wil bidden en deze bedevaart naar Rome in gebed mee wil dragen is van harte welkom. Als eerste stap in de voorbereiding willen we, in

de namiddag van gedachten wisselen over welke ervaringen en welke personen ons beeld van de Heer hebben mee bepaald. Nadien volgen nog een tweetal voorbereidende bijeenkomsten over de barmhartigheid van de Vader en ook over de vreugde van het Evangelie. De uitnodiging van de Paus is vooral bestemd voor personen die het leven op straat kennen of gekend hebben. Personen die de voorbereiding van deze bedevaart willen meebeleven en meedragen kunnen dit meedelen in één van de Poverello afdelingen of ook via: rome@poverello.be . Langs deze weg zullen we u dan verder op de hoogte houden. Op www.fratello2016.org vind je ook al wat informatie maar er is nog geen vertaling in het Nederlands.

Een Europees Festival van Vreugde en Barmhartigheid in Rome

Van 11 tot 13 november; verwelkomt paus Franciscus vele personen van over gans Europa die het leven op straat kennen of gekend hebben, samen met de verenigingen die hen begeleiden, voor het Festival van vreugde en barmhartigheid : Fratello 2016.

Deze gebeurtenis, op het einde van het Jubileumjaar van de Barmhartigheid, onderlijnt nog eens de bijzondere aandacht van de Heilige Vader voor de armsten. “Hoe verlang ik naar een Arme Kerk en voor de armen” zei hij op 16 maart 2013 , de dag na zijn verkiezing. Deze tijd van bedevaart en ontmoeting met paus Franciscus zal aan de meest kwetsbare personen van onze maatschappij, die dikwijls uitgesloten worden, de kans geven om te ontdekken dat zij een plaats hebben in het hart van God en in het hart van de Kerk. Deze gebeurtenis is ook een vervolg op de profetische oproep van de paus in Lampedusa.

Naast de jubileum activiteiten, de gebedsmomenten en het verkennen van Rome, worden de deelnemers door paus Franciscus ontvangen in het Vaticaan die hen op 11 november een catechese zal geven. Zij zullen ook de Mis bijwonen op 13 november die zal voorgegaan worden door de Paus. Tussen deze twee sterke momenten, is het tijdens deze bedevaart ook mogelijk om grote getuigen te horen en tijd te maken om met elkaar te delen, onder andere is er

een grote gebedswake met kardinaal Philippe Barbarin, aartsbisschop van Lyon.

In Oktober 2014, hebben reeds 150 personen die leven op straat samen met hun begeleiders, een bedevaart meegemaakt met als thema : “Iedereen geroepen tot Heiligheid”. Na die vier buitengewone dagen van delen, gebed en bezoeken aan Rome, hebben de bedevaarders ook de generale audiëntie van de paus bijgewoond en hem begroet op het Sint Pietersplein. De diepe vreugde van elke deelnemer na deze sterke tijd, vergelijkbaar met een waar Pinksteren, heeft hen overtuigd om dit initiatief te hernieuwen op een grotere schaal. En zo is de vereniging FRATELLO ontstaan, die dit gebeuren organiseert.

Het is een ware uitdaging om dit goede nieuws van Fratello over gans Europa te verspreiden. In België waren we blij Poverello te ontmoeten. Alhoewel de eerste reactie eerder wat septisch was : is het wel correct om een dergelijke uitzonderlijke ervaring voor te stellen aan wie dagelijkse zo geconfronteerd wordt met problemen? De ervaring van twee jaar geleden leert ons dat het buitengewone helpt in het dagelijkse leven. Onze kijk op onze kwetsbaarheid, de broederlijke banden, de vreugde van het delen, de gebedsmomenten hebben onze harten geraakt. Levens kregen een andere wending. Sommigen hebben

sindsdien gevraagd om het doopsel te ontvangen.

Van de andere kant herinnert de heilige Vader er ons aan dat de discriminatie van de armsten niet alleen materieel maar ook sociaal en spiritueel is. Fratello is de gelegenheid om een ontmoeting te hebben met Hij die ons terug helpt op te staan. Het is dus met heel veel vreugde dat we de deelname van Poverello aan Fratello hebben vernomen, vertrouwend dat we geroepen zijn om samen iets te beleven dat ons overstijgt.

Hopend dat het voorbeeld van Poverello vele andere organisaties in België en Europa zal motiveren, vertrouwen we Fratello toe aan het gebed van alle vrienden van Poverello. Voor vragen en informatie kan u steeds terecht op www.fratello2016.org , op de facebook pagina en op [twitter@fratello2016](https://twitter.com/fratello2016) . Tot in Rome, in november.

Voor Fratello,
Esméralda

Vakantie mogelijkheden voor jongeren

Tijdens de komende vakantie zijn de **ponykampen** weer goed bezet, enkel voor de week van zondag 10 juli tot vrijdag 15 juli zijn nog enkele plaatsen vrij. De kinderen en jongeren kunnen er onder begeleiding van de monitrices en monitors weer enkele dagen genieten van de natuur en het leven in gemeenschap ! Hopelijk worden het zonnige dagen.

In Brussel blijft ook tijdens de vakantie de **internationale jongerengemeenschap** actief aanwezig. Jongeren die voor enkele dagen of enkele weken wensen aan te sluiten zijn zeker welkom. Meer informatie vindt men op www.poverello.eu , via facebook op: [www.facebook.com : Poverello Youth Community](https://www.facebook.com/PoverelloYouthCommunity). Voor meer informatie kan men terecht bij zr. Bep via sister.bep@poverello.be .

Van zondag 7 augustus tot zondag 14 augustus zal de internationale jongerengemeenschap een week aansluiten bij het programma in Taizé. Jongeren (tussen 15 jaar en 35 jaar) die overwegen om bij de

Poverello-jongeren aan te sluiten zijn zeker welkom. Het idee van de week is om jongeren en jongvolwassenen, die met dezelfde vragen te maken hebben elkaar te laten ontmoeten en over hun toekomst te praten, in het licht van het geloof.

Na het morgengebed en ontbijt is er iedere morgen om 10u een bijbelinleiding gevolgd door kleine gespreksgroepjes. Na de middag gaat het gesprek in het groepje verder of is er de mogelijkheid om praktische karweitjes te doen. Tijdens de week is het ook mogelijk om deel te nemen aan gespreksgroepjes rond het thema solidariteit en hoe solidariteit concreet maken.

In de vooravond kan men aan forums deelnemen waar mensen met heel verschillende achtergronden een forum zullen leiden, dit kunnen jongeren uit andere werelddelen zijn, mensen die zich inzetten voor internationale organisaties of Christelijke gemeenschappen, maar ook mensen die werken in lokale solidariteitsinitiatieven.

Voor concrete informatie kan men terecht bij zr. Bep.

Een getuigenis van Silke uit Duitsland

Twee weken voor de Goede Week kwam bij mij het idee naar boven om enkele dagen door te brengen in de Poverello jongerengemeenschap. Ik twijfelde omdat ik dacht dat het misschien beter was om voor een langere periode te gaan en zo echt deel te nemen aan het gemeenschapsleven. Maar van bij het eerste contact voelde ik mij er heel welkom. Gedurende het grootste deel van het voorbije jaar was ik bezig geweest met studeren en werken, ik keek echt uit naar de ervaring om helemaal in een gemeenschap te leven, en ik voel me nog steeds heel dankbaar dat Poverello, en de mensen die er samen komen, me de mogelijkheid hebben gegeven voor zo'n ervaring. Ik leerde er een zeer dynamische gemeenschap kennen die probeert te beantwoorden aan de noden van de mensen die er komen, zowel van hen die er verwelkomd worden als van hen die verwelkomen. Het lijkt dat Poverello een waardevol geheim koestert van kleine gebaren en wederzijds respect met een ongezien geduld in het opbouwen van relaties.

In de kern van het gemeenschapsleven van de jongeren staat het gebed, het gebed dat in de praktijk wordt omgezet door de dienst. Ik merkte op dat ik in het nu leefde, door een handje toe te steken in de keuken, in het restaurant, in de bar of bij ander huishoudelijk werk. Op sommige intense momenten kwam er slechts één gedachte in mij op : de gemeenschap met God roept op tot gemeenschap met de hele mensheid. Maar waar gaat deze gemeenschap over ? Hoe kan ze uitbreiden tot buiten op de straten, waar onverschilligheid en onwetendheid voortdurend het lijden bevestigen en versterken. Hoe omgaan met de grenzen, vooral deze op het persoonlijk vlak ? Hoe zich toewijden zonder zijn integriteit te verliezen ? De confrontatie met de armoede, in en rond zichzelf, maakt dat afhaken een optie wordt – maar juist daar kunnen we ervoor kiezen om door te gaan. Misschien kunnen we alleen door gemeenschap Gods aanwezigheid in deze wereld brengen – in ieder geval door een vonkje vreugde te brengen, een tedere glimlach, het is absoluut het proberen waard.

Jaarmis Jan Vermeire

Naar jaarlijkse gewoonte herdenken we eind juli het overlijden van onze stichter en bezieler in juli 1998. Dit jaar heeft deze herdenking plaats op zaterdag 30 juli. We beginnen om 11u met een Eucharistieviering in de parochiekerk van Sohier, het kerkje waar Jan de genade van de bekering heeft ontvangen. Daarna gaan we naar de begraafplaats in Gembes.

Op het domein waar de kampen doorgaan eten we samen onze meegebrachte picknick. Voor meer informatie of afspraken over het vervoer kan je terecht in de Poverello-afdelingen.

Dit jaar zal deze samenkomst ook in het teken staan van ' het Europees Festival van Vreugde en Barmhartigheid' in Rome.

Naar Lourdes in 2017 !

Op vraag van velen plannen we in 2017 terug een Lourdes bedevaart. We zullen vertrekken op zaterdag namiddag 29 juli en terug thuis komen op zondag 6 augustus. We voorzien twee bussen. De bijdrage voor gasten en medewerkers bedraagt 300 euro, voor sympathisanten wordt een bijdrage van 475 euro gevraagd, voor kinderen en jongeren 175 euro. Voor de spaaractie of meer informatie kan je terecht bij de verantwoordelijke van de verschillende afdelingen. In het volgende krantje komen we hier zeker op terug.

Van 7 tot 10 juni vond de gebruikelijke Banneux-bezinning plaats

De eerste dag hebben we de tijd genomen om kennis te maken, om elkaar te ontmoeten. Bij een eerste rondetafel-gesprek kon iedereen zich voorstellen. Er waren groepjes deelnemers uit Tielt, Oostende, Gent, Brugge, Antwerpen, Leuven, Tongeren, Brussel... Allen tezamen veertig deelnemers van verschillende leeftijden, verschillende nationaliteiten, verschillende talen. Deze diversiteit was een rijkdom.

Daar waar deze eerste uitwisseling het startsein voor onze bezinning had gegeven, gaf een tweede bijeenkomst de toon aan: verdeeld over kleine groepjes konden we in alle vrijheid enkele momenten uit ons leven aanhalen waarop wij ons arm en klein gevoeld hebben. Dat was voor ons allen moeilijk en persoonlijk. Wij kwamen allen tot dezelfde vaststelling: dit gevoel van armoede en kleinheid komt voort uit onrecht en eenzaamheid. Eenzaamheid was er evenwel niet in Banneux: ofschoon het gemakkelijk was om zich voor een tijdje af te zonderen, waren het vooral de maaltijden, het kaartspelen en de wandelingen die een sterke band in de groep creëerden.

Het programma van de woensdag was gewijd aan het bezoek van het Heiligdom van Banneux waarvan de geschiedenis ons werd getoond in een korte documentaire. In de voormiddag konden zij die het wensten deelnemen aan de dienst voor de zieken. 's Namiddags kon ieder naar believen deze plaats van mariale devotie verkennen: sommigen alleen, anderen in groep, ingetogen of met elkaar van gedachten wisselend wandelden we door dit grote domein waar alles spreekt van vroomheid en geloof. 's Avonds waren we uitgenodigd in de 'Foyer van de Maagd der Armen'. Voor sommigen een gelegenheid om rond een tas koffie te praten, voor anderen een gelegenheid om de inhoud van hun valies te verdubbelen: de verzorgde uitbating van de tweede-handwinkel nodigt uit tot het doen van aankopen.

Donderdagmorgen vertrokken we richting Ardennen. Onze bestemming: het huis van Jan Vermeire, dit kleine paradijs van een rustige boswachter waar zijn leven een gans nieuwe wending heeft gekregen. Wij brachten ook een bezoek aan zijn graf waar we hebben gebeden en gezongen. Bij hen die hem hebben

gekend zag ik een groot respect en dankbaarheid en bij hen die niet de kans hebben gehad om hem te kennen - zoals ik - een verlangen om zijn diepe inspiratie beter te begrijpen. De namiddag was gewijd aan de pony's die nieuwsgierig en fier ons vergastten op hun aanwezigheid. Enkele onder hen kwamen zelfs diegene onder ons begroeten die in een rolstoel aan de kant van het weiland op hen wachtte.

Om zeventien uur waren we aanwezig bij de gemeenschap van Tiberiade om samen met de broeders de eucharistie te vieren rondom hun eenvoudig maar prachtig altaar.

Eenmaal terug in Banneux, avondmaal, waarna, zoals de traditie het vereist: kampvuur! Resultaat van een opmerkelijke Frans-Belgische samenwerking, het vuur laaide onmiddellijk op. De muzikale animatie, in een eerste moment verzekerd door het enthousiasme van Anne-Cécile, bracht de glimlach op ieders gelaat. De onuitgegeven openbaringen van Johan (die we voor ons zullen bewaren) over het ontstaan van de liederen van Taizé deden ons uitbarsten in lachen. De acrobatische toeren van Piet, die zich openbaarde als een zeer getalenteerde goochelaar, ontketenden het applaus van het publiek. Vele andere hebben gezongen en we werden zelfs vergast op een harmonicaconcert. Vooraleer naar bed te gaan hebben we samen gebeden, de gekende liederen van Taizé afgewisseld met een tijd van stilte die, in deze sfeer van milde saamhorigheid, begeleid door het geknetter van het vuur, des te meer zin en diepte had.

Op vrijdagmorgen, na een laatste gemeenschappelijk ontbijt, zijn we opnieuw samen in een kring gaan zitten zoals op de eerste dag. Waar het bij onze eerste ontmoeting ging over onze kleinheid, was het deze keer de bedoeling om onze indrukken te delen over de tijd die we samen hadden doorgebracht. Het was een moment van dankbetuiging waarin we elkaar bedankten voor de eenvoudige vreugde die we hebben ervaren. Iedereen was getroffen door een of andere gebeurtenis: voor sommigen was dit het bezoek aan het heiligdom, voor andere de rust of de weldaad van de zuivere buitenlucht. Maar meestal was men geraakt geweest door de levenswijze van de andere deelnemers. Men bracht eer aan Zr Nera

voor haar doorzettingsvermogen, aan Johan voor zijn grote beschikbaarheid, aan de broeders van Tiberiade voor hun authenticiteit en meermaals werd ook de Jongerengemeenschap van Poverello geloofd om hun dienstvaardigheid. Wij vonden bij de anderen telkens een reden om dank te zeggen.

Eenmaal de kamers in orde kwamen we voor een laatste keer samen om eucharistie te vieren. Deze viering was heel eenvoudig, zoals Père Joseph, die zelf verblijft in Poverello Banneux. Het was als één gemeenschap, samen de liederen zingend die we vooraf hadden ingeoefend, dat wij de aanwezigheid van Christus en zijn Blijde Boodschap konden verwelkomen. Père Joseph vertelde ons op het einde van de viering een gebeurtenis uit zijn kindertijd. Bij het uitbreken van de oorlog moest zijn familie hals over kop de vlucht nemen, maar als kind was hij zich van niets bewust en maakte hij zich geen zorgen, hij was aan het spelen met zijn broer terwijl ze zich te goed deden aan de hesp die zijn broer had gekregen voor zijn plechtige communie. Welk een angst hebben zijn ouders toen uitgestaan terwijl hij gewoon met hen meeding onverschillig voor de dreiging en zich amuserend? Deze anekdote zette mij aan het denken, een samenvatting van deze gedachten wil ik jullie graag meegeven als besluit. Het kan voorkomen dat wij ons niet bewust zijn van de draagwijdte van wat er aan de hand is. Zien wij de ernst van onze fouten in? Willen we dit eigenlijk wel... Zien wij welk een niveau de ellende en de chaos hebben bereikt in onze tijd? In elk geval niet ten volle... Als wij al worden opgeroepen tot een grotere bewustwording, het evangelie leert ons om - midden in ons lijden - een kinderlijk hart te bewaren. Wij zijn niet alleen, onze Vader waakt over ons. Mocht Hij te veraf lijken, dan kunnen we Maria tot gids nemen. Hij neemt onze lasten op zich opdat wij in staat zouden zijn om te zorgen voor onze broers en zussen. Wanneer het vertrouwen in onze kinderlijke harten groeit, kunnen wij zonder angst onze ogen wijd openen voor de realiteit van onze wereld, terwijl we onze levensvreugde krachtig en levendig behouden.

Timothée